

THE EMPEROR

az uralkodó

Egy végzetes kötelék,
amiből nincs menekvés.

*Rázós
Könyvek*

RUNYX

RUNYX

THE EMPEROR

az uralkodó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELŐSZÓ

A HÁZ ŐSI VOLT.

A reggel hideg.

A történeteket pedig elsuttogták.

Igaz, soha nem elég hangosan, hogy segítők fülekre leljenek.

A férfi a fa mellett állt, ugyanott, ahonnan az elmúlt két hétben a házat figyelte. A magányos épület már önmagában is kísértetiesnek hatott, amihez a körülötte elterülő mező csak hozzátett. Mögötte erdő húzódott, a patak másfél kilométerre csörgedezett. A legközelebbi út három kilométerre futott. A ház tényleg rémálomba illően festett. Kívülről kiköpött mása volt az otthonnak, amit egykor ő is jól ismert. Vékony, omladozó falai nem fojtották el a sikolyokat, a belső rothadás a kőbe zárva lappangott.

A férfi meglátta az ablakban álló fiatal fiút. A kora reggeli sűrű ködben a tekintete őt kereste. A férfi tudta, hogy ha a fiú lebukik, komoly büntetésre számíthat. De a fiú merész volt. Vagy csak kétségbeesett, a férfi nem tudta eldönteni, melyik.

Rosszul kellett volna éreznie magát, amiért kihasználja őt. De nem érzett így.

Meggyújtotta a kezében lévő öngyújtót, hogy jelezzen a fiúnak. Látta, hogy az apró szempár a kezét figyeli, majd fürgén hátranéz, hogy ellenőrizze, nem közelít-e felé valaki. A fiú kétszer biccentett. Kettő nagyon lassú és kiszámított biccentéssel, nehogy a férfi lemaradjon róla. A férfi leengedte a kezét. Megkapta a választ, amiért jött.

Ez a bátor kis szarzsák sokkal nagyobb segítség volt, mint hitte.

A férfi figyelte, ahogy a fiú eltávolodik az ablaktól, visszamegy a szobába, és remélte, hogy nem fog meghalni. Hogy egyikük sem hal meg, mielőtt rájuk találhnának. Az nagyon nagy kár lenne.

Az áhított válasz megszerzése után a férfi visszalépett a ködbe, ahonnan jött, és a semmibe veszett.

Még nem álltak készen.

Egyikük sem.

I. RÉSZ

szellő

A decorative graphic consisting of several stylized black leaves or feathers falling from the right side of the word 'szellő'. The leaves are arranged in a descending, curved path, with some showing detailed vein patterns.

*„Az emberélet útjának felén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,
mivel az igaz útat nem lelém.”*

Dante: Isteni színjáték (Babits Mihály fordítása)

1.

Amara

10 ÉVES

CSÓKOLÓZTAK.

Amara egy fa mögül érdeklődve figyelte, ahogy Mr. Maroni fiának szája egy rózsaszín hajú lány ajkára tapad. *Rózsaszín* haja volt a lánynak! Amara még soha nem látott rózsaszín haját azelőtt.

Oldalra billentette a fejét, igyekezett jobban látni, mit is csinálnak pontosan. Filmekben már látott csókolózó párokat, de a való életben még sosem. Mivel a saját apja nem volt velük, őt sem látta, ahogy megcsókolja az anyukáját.

Várjunk csak, ezek egymás ajkát harapdálták?

Fúj!

Amara egy fintorral nyalta meg az ajkát, csak hogy kipróbálja, milyen érzés. Nedves. *Undi.*

Grimaszolva tovább figyelte őket, és ifjú eszével igyekezett megérteni, miért élvezik ezt annyira. Amara nem kémkedni jött. Egyáltalán nem. Egyszerűen az erdőben sétált (*amit nem szabadott volna egyedül csinálnia*), amikor belebotlott a kis viskóba. Kíváncsiságtól

hajtvá közelebb sétált, és elrejtőzött egy fa mögött, miután meglátta Mr. Maroni fiát a lánnyal.

Egy *kívülálló* lánnyal.

Amara ugyan fiatal volt, de jól ismerte a szabályt, miszerint a kívülállók nem léphetnek a birtok területére. A múlt héten tanulta ezt az új szót: *birtok*. Mind itt éltek. Ő beléphetett, mert az anyukája a domb tetején álló nagy házban dolgozott. Ami viszont a kívülálló lányt illeti? Neki nem kellett volna itt lennie. Figyelmeztetnie kellett volna őket. De mégis miért? Talán kaptak engedélyt. A lány mégis csak Mr. Maroni fiával volt.

És újra csókolózni kezdtek. Nem unták még? Annyira unalmasnak látszott az első pár másodperc után.

Amarának elege lett a műsorból, és mivel az idő is elég későre járt, úgy határozott, hogy visszamegy a házba. A nap már majdnem lenyugodott, az ég kezdett elsötétülni, és az erdő igencsak ijesztő tudott lenni ilyenkor. Amarának nem szabadott volna este hat után a birtokon kószálni, bajt hozhatott vele a fejére.

Észben tartotta mindezt, amikor szaporán szedni kezdte pici lábait az erdőn át oda, ahol az épületek álltak. Az ég sötétbe borult, Amara pedig kapkodta a levegőt. Kezdett félni. Nem szerette a sötétséget. Nem kellett volna ilyen sokáig kint maradnia. Apró teste reszketni kezdett az erdő széléhez érve. Megbotlott a saját lábában, és nagyot esett előre.

Aú, ez fáj.

Amara a szoknyája alól kikandikáló térdére pillantott. A lüktető fájdalomtól megrándult az arca. Az anyja szerint alacsony volt a fájdalomküszöbe. Ez azt jelentette, hogy jobban fáj neki, ha megsérült. A *fájdalomküszöb* is új szó volt Amara számára. *Fájdalom-küszöb*, ismételte magában, miközben figyelte, ahogy egy csepp vér

kibuggyan a sebből. Azonnal rátört a rosszsullét, és felnézett a sötét égboltra, hogy ne is lássa a vért.

– Ki van ott? – hallatszott egy férfi hangja a távolból, és Amara tudta, hogy sietnie kell haza. Nem szabadott volna sötétedés után idekint lennie, pláne nem a birtok ezen részén.

Felállt, sebesült térdé reszketett, mégis az épület felé iramodott, ahol az édesanyjával élt. A lejtőn lefelé menet lüktetett a lába a fájdalomtól. Amara gyűlölte a Maroni-birtokot. Miért kellett ilyen nagynek lennie? Ráadásul a hegyekben? A dombokon kihívás volt fel- és lemászni.

– Megint idekint ólálkods, Mara? – riasztotta meg egy fiú hangja.

Amara kis híján újra elesett, csak a szerencsén múlt, hogy sikerült talpon maradnia. Megállt, hogy köszönthesse Vint. Vin volt a legjobb barátja. Az egyetlen, ami azt illeti. Valamilyen oknál fogva Vin sosem tudta normálisan kimondani Amara nevét, mindig is csak Marának szólította.

– Vinnie! Te miért ólálkodsz idekint? – követelt választ Amara. Vin mindössze egy évvel volt idősebb nála, de erre folyton emlékeztette Amarát. És noha neki is tiltott volt, mégis idekint kószált.

Vin Amara mellé lépett. A fiú két centivel alacsonyabb volt. Amara szerette ezzel cukkolni, de Vin mindig visszavágott, hogy néhány éven belül majd magasra nő, míg Amara töpszli marad. Pff, Vin néha Amara agyára ment!

– Edzettem – felelte a fiú halkán, majd megfogta Amara kezét, és elindultak lefelé a dombon. Na jó, nem is volt annyira idegesítő, amikor kedvesen viselkedett.

– Mit csinálsz, amikor edzel? – kérdezte Amara vagy századjára. Furdalta a kíváncsiság az oldalát. Vin egy hete kezdte az edzést, akármit is jelentett ez, egy nappal a tizenegyedik születésnapja után. Amara tudta, hogy az edzésnek köze van a hatalmas fegyverekhez,

amiket az öröknél látott, de ez minden. Vin pedig nem árult el neki semmit, mindegy, hányszor kérdezte.

Most is vállat vont, és a sötétben a jobbra álló kiképzőközpont felé pillantott, ahonnan jött. Amara is látta az épületet a távolban. Egy másik fiú is lefelé tartott a dombról, csak épp az ellenkező irányba, a tó felé. Az új fiú volt. Igaz, hogy mióta Amara az esztét tudta, ez a fiú is itt lakott, de mégis mindenki csak az új fiúként emlegette. Amara még sosem találkozott vele, de a hallottak alapján tudta, hogy veszélyes.

– Beszéltél az új fiúval? – Amara nem bírta megállni a kérdést.

– Már öt éve itt van, Mara – emlékeztette Vin. – Már nem új.

– Tudom – lépett át egy követ Amara. Már majdnem otthon voltak. – De mindenki így emlegeti.

Az épületből kiszűrődő fény megvilágította Vin sötét, torzonborz haját, sötét szemét és kissé ferde első fogát is, miközben beszélt.

– Senkivel sem beszél. A srácok nem edzenek vele.

– Ő is csak egy srác – mutatott rá Amara felfelé menet a lépcsőn. Vin megrázta a fejét, a homlokába lógó haja ide-oda szállt.

– Nem olyan, mint mi. Maradj távol tőle, jó?

Amara a távoli tó felé pillantott. Sosem járt még a birtoknak azon a részén. És ha az ott élő mufurc fiúra gondolt, nem is akart oda-menni. A hatalmas épület lépcsőjén, ahol Vinnel laktak – ő a földszinten, Vin pedig a harmadik emeleten –, Amara megállította Vint, és izgatottan elújságolta az aznap tett felfedezését.

– Találtam ma egy kis viskót az erdőben – mesélte halkán, nehogy másvalaki is meghallja.

Vin, aki eddig a csillagokat bámulta, meredten fordult felé.

– Egyedül mentél az erdőbe? *Megbolondultál?*

– Psszt! – Amara körbenézett, félt, hogy egy idősebb itt lakó meghallhatja őket. Ha ez az anyja fülébe jut, ő szobafogságot kap, és *ki*

nem állhatta a szobafogságot. Miután senkit sem látott, kissé megnyugodott.

– Az erdő veszélyes hely – emlékeztette Vin szelíden. Minden felnőtt ezt sulykolta a gyerekekbe. *Ne menj az erdőbe!*

– Nem mentem messzire – forgatta a szemét Amara.

– De...

– Jaj, már! – szisszent fel bosszúsan Amara, és Vin karjára csapott, hogy elhallgattassa. – Nem én voltam ott az egyetlen. Mr. Maroni fia is ott volt. Egy lánnyal – suttogta, és eszébe jutott, milyen izgatottsággal vágott neki az erdőnek, míg végül bele nem botlott a két kamaszba.

Vin nagyot pislantott, és az izgalomtól elkerekedett a szeme.

– Egy lánnyal? Egy kívülállóval?

Amara vigyorgva biccentett. Vin füttyentett. Legalábbis megpróbált. Mindennap gyakorolta.

– *Csókolóztak* – avatta be Amara Vint, szinte suttogva. – *Csókolóztak!* El tudod képzelni?! Egy kívülálló lánnyal smacizott!

Vin idegesen megigazította a gallérját, és a bejárati ajtóra pillantott. Úgy nézett ki, mint aki zavarban van.

– Ez király.

– Elpirultál? – vigyorgott Amara.

Vin pufi arca még vörösebb lett.

– Naná, hogy nem!

Amara nevetve oldalba bökte, és az ajtóhoz sántikált. Az anyja mindig mondta neki, hogy ne hozzon másokat zavarba. Hiába volt Vin a legjobb barátja, mivel zavarba jött, Amara nem cukkolta tovább.

– Ne menj oda még egyszer egyedül, jó? – lépett be az épületbe Vin is utána.

Amara egyenesen a lakásuk ajtajához ment, és a fiúra mosolygott.

– Jó éjt, Vinnie!

Vin a fejét csóválva indult a lépcső felé. Jól ismerte Amarát, és tudta, hogy újra ki fog szökni az erdőbe. Amara a folyosó fényében nézte távolodó barátját. Láta a rövidnadrágja alatt éktelenkedő sérülést, de Vin nem bicegett. Fogalma sem volt, mire készítik fel Vint az edzéseken, de nem tetszett neki. Egy csöppet sem tetszett neki.

A gondolattól feldühödött, hogy bántják a barátját, de kinyitotta az ajtót, és belépett a gyengén megvilágított nappaliba. Későre járt már, az édesanyja valószínűleg már aludt, miután elfáradt az egész napos munkában.

Ő irányította a háztartást a kúriában. Szakácsként kezdett, de az évek során előléptették. Most már ő felelt az egész konyháért, a takarító személyzetért és a kertészekért. A hatalmas birtoknak pedig rengeteg alkalmazottja volt. Az anyjái volt az egyik legmagasabb beosztás, és éppen ezért élhettek egy ilyen szép, háromszobás lakásban, hiába voltak csak ketten rá. Amara apja évekkal ezelőtt elhagyta őket. Amarának néha eszébe jutott, de mindig is jobban szerette az anyját. Amíg ott volt neki, ő boldog volt.

Amara a nappaliból nyíló fürdőszobába vette az irányt, ahol az elsősegélycsomagot tartották.

– És mégis merre jártál, kisasszony?

Amara felnézett az anyjára, aki csak néhány centivel volt magasabb nála, hullámos haja az egyik vállára omlott. Az emberek szerint hasonlítottak egymásra; ugyanaz a sötétzöld szem, ugyanaz a koromfekete haj, ugyanaz a napbarnított bőr.

– Vinnel sétáltam – vallotta be Amara a félígazságot, jól tudva, hogy az édesanyja bízik Vinben.

Az anyja a fejét csóválva sóhajtott, majd észrevette Amara sérült térdét.

– Ó, Mumu, mi történt? – kérdezte, és azon a beceneven szólította, amit ő annyira szeretett.

– Csak elestem – felelte Amara a lehajtott vécédeszkán ülve, és jól tudta, hogy az anyja ki fogja tisztítani a sebet. Épphogy megfordult a gondolat a fejében, ő máris előkapta a dobozt, letérdelt elé, és az ölébe vette a lábát.

– Fáj, Mumu? – kérdezte az anyja lágyan. Fájtna bizony, de Amara megrázta a fejét. Az apja távozása óta ő jelentette az anyjának az egész világot. Az ő minden fájdalmát, minden boldogságát érezte az anyja is. Ő volt Amara másik legjobb barátja.

– Mami? – törte meg Amara a csendet, miközben az édesanyja kenőcsöt kent a sebre. Amara nem volt biztos benne, hogy feltegye-e a kérdést.

– Igen? – Az anyja kezdte összepakolni a dobozt.

– Ismered Mr. Maroni fiát? – kérdezte végül Amara, és érezte, hogy hirtelen lángba borul az arca. Az anyja zöld tekintete megtárlalta az övét.

– A kis Damient?

Amara megrázta a fejét.

– Nem, az idősebbet.

– Dantét?

Amara szíve majd' kiugrott a helyéről, de bólintott. Leugrott a vécéről, és a szobája felé indult, nyomában az anyjával. Amara a szekrényhez lépett, és elővette a hálóingét. Nem szeretett nadrágban aludni. Még iskolába is jobban szeretett szoknyában vagy lenge ruhákban járni.

– Persze hogy ismerem – felelte az anyja. – Miért kérdezed?

Miközben Amara levetkőzött, felhúzta az egyszerű pamut hálóingét, az anyja pedig leült az ágyára.

– Csak láttam ma, ennyi az egész. – Amara igyekezett lazának tűnni, miközben bemászott az ágyába az anyja elé. – Sosem beszélsz róla.

Megérezte az anyja érintését hosszú hajában, mire finoman hátrabillentette a fejét. Eljött az esti hajfonás ideje. Az anyja mindig azt mondta neki, hogy a haja sokkal egészségesebb és szebb lesz reggel, ha éjszakára befonja. Amióta csak az esztétika tudta, az édesanyja minden este befonta a haját, így reggel gyönyörű hullámokban omlott a hátára.

– Rendes fiú az – mondta az anyja, miközben fürgően jártak az ujjai.

Amara mindig csak a távolból látta. A fiú mindig ott volt, de Amara eddig sosem gondolt arra, mennyire puhának látszik a haja, vagy hogy máris milyen magas. Most érzett egy kis izgalmat a gyomrában, de megdörzsölte, hogy elhessegesse az érzést.

– Mennyi idős? – kérdezte a hálóingé szélét markolászva.

– Tizenöt – felelte az anyja. – Szegény fiú olyan fiatalon veszítette el az anyukáját. Azóta ő gondoskodik az öccséről. És Mr. Maroni egy... nagyon szigorú férfi.

Amara a szemközti komódra meredt, próbálta elképzelni, milyen érzés lehet a fiúnak az anyja nélkül. Úgy vélte, nem lehet kellemes. A gyerekeknek szükségük van az anyjukra, ahogy neki is. De ő megszathatja a sajátját Dantével.

– Sütnöd kellene neki valami finomságot, mami – jegyezte meg, meglátása szerint nagyon bölcsen. – Csokis kekszet, mondjuk. Szerintem az nagyon ízlene neki.

Miután kész lett a fonat, az anyja felállt az ágyról, hogy Amara lefekhessen. Mosolyogva ráhúzta a takarót, és alaposan bebugyolálta, pont úgy, ahogy azt ő annyira szerette. Amikor mosolygott, Amara édesanyjának arcán apró gödröcske jelent meg, amire ő is szívből vágyott. Vin azt mondta neki, hogy ha az arcába nyomja az ujját, neki is lesz, de eddig ez nem vált be.

– Ez nagyon kedves tőled, Mumu – simogatta meg az édesanyja Amara arcát finoman. – Holnap sütök is neki!

Amara elmosolyodott, és megszorította az anyja jobb kezét, ami érdes volt, de karcsú és nem túl nagy. Amara imádta.

– Nekem is készíts néhányat!

Az édesanyja egy kacaj kíséretében puszt nyomott a homlokára.

– Sose vesítsd el a szíved! *Soha ne hagyd, hogy kihunyjon a fényed, kicsikém!*

Amara nem igazán értette, mire céloz az anyja. Hogyan veszíthetné el valaki a szívét? Nem halna abba bele? Fura dolog volt ilyen mondani. De mosolyogva nézte, ahogy az anyja magára hagyja a szobában. Úgy érezte, boldog, biztonságban van, és szeretik.

A mennyezetre meredve pislantott egyet, és felidézte az erdőben látott csókot. Undinak látszott, de meglehet, hogy csinálni sokkal nagyobb móka. Talán ezért folytatták olyan sokáig. Miért csókolóznak az emberek, ha unalmas lenne, nem igaz? Biztosan lemaradt valamiről ezzel kapcsolatban.

Az éjszakai fény halk dallamát leszámítva csendes volt a szoba. Amara kényelmesen elhelyezkedett, és lehunyta a szemét. Elhatározta, hogy utánaolvas a csókolózásnak, hogy megértse, miért élvezik az emberek. És majd egy nap, amikor már felnőtt lesz, és gyönyörű, megkérheti Mr. Maroni fiát, hogy őt is csókolja meg. Nagyon jóképű fiú volt. Remélhetőleg kedves lesz, és tényleg megcsókolja majd, amikor már Amara utolérte szépségben.

Még a neve is vonzó volt. Lehet egy név vonzó? A szoba csendjében és az éjszaka sötétjében Amarának kuncoghatnékja támadt a gondolattól, és életében először megízlelte a fiú nevét.

Igen, jutott végül döntésre. Őt fogja először megcsókolni.

BASZKI, KI NEM ÁLLHATTA EZT A KIS SZAROST.

Dante összeszorította a száját, és le sem vette a tekintetét a tizen-négy éves, sértődött kölyökről. Direkt nem törölte le a vigyort a képéről, hiába sajgott tőle a sérült álla. Hátrahúzta az öklét, és oldalba vágta a srácot.

A fiú szinte fel sem jajdult, egy fürge mozdulattal megpördült, amire az alacsony testalkata miatt képtelen lett volna komolyabb edzés hiányában, és a könyökét keményen Dante hátába vágta.

Basszus.

Ez eléggé fáj, de Dante leplezte egy kacajjal.

– Ne már, öcskös – provokálta szándékosan az ellenfelét. Egek, túl nagy kérdés lett volna egy kis reakció? Egy éve dolgozott a kis projektjén, hogy áttörje a kölyök védelmi vonalát, de minduntalan ezzel az üres, érzéketlen, kék szempárral találta szembe magát. Akármennyire is idegesítette, Dante azért kedvelte is őt, pláne, mert ez piszkálta az apja csőrét. És minden, ami piszkálta Véreb Maroni csőrét, aranyat ért Dante számára.

Az állát ért ütés a semmiből jött, amit még egy követett, egyenesen az orrába.

A kis mocskok!

Dante még azelőtt hallotta a reccsenést, hogy érezte volna a fejére kapott ütés éles fájdalmát. Megmarkolta az orrát, a kezét előntötte a vér. Dante érezte a torkán feltörni készülő nevetést, és nagyokat pislogott, hogy kitisztuljon a látása. Jesszus, a kölyök jól nyomta! Rendesen visszavágott a piszkálásért.

Elővette a mindig magánál tartott zsebkendőjét, és az orrára nyomta, hogy elállítsa a vérzést. Néhai csoda szép édesanyja nevelte belé a szokást, hogy mindig hordjon magánál zsebkendőt, még az olyan szagztatott farmernadrágok zsebében is, amiktől valószínűleg forgott szegény a sírjában.

– Ugye tudod, hogy ennyivel nem tudsz lerázni? – motyogta Dante a zsebkendő mögül, és végre-valahára, egyévnnyi küszködés után, a srác megszólalt.

– Szűnj meg!

Megvan.

Megütötte a *főnyereményt*.

Dante elvigyorodott a zsebkendő takarásában.

– Én is örülök, Tristan. Mostantól te vagy a kis haverom.

Tristan egy utolsó rosszálló pillantást vetett Dantéra, majd kísért a kiképzőközpontból. Vagy kínzókamrából, ahogy Dante nevezte a helyet. Véreb Maroni egy egész komplexumot építtetett a birtokán a katonái és a gyerekei kiképzésére. Itt megtanulhatták az önvédelmet, a fegyverhasználatot és a kíntól való menekülés rejtelmeit. A háromszintes épület pincéje a kihallgatásoknak adott helyet, a földszinten folytak a közelharci és fegyverhasználati képzések, az első emeleten pedig a fájdalomtűrési tréningek. És noha kiskorúaknak tilos volt lemenni a pincébe, mivel ott elsősorban külsős ellenségeket tartottak

fogva, Dante már jó néhány alkalommal járt odalent. A Maroni-lét előnye, ugye.

Elégedetten az elért haladással, bármennyire csekély volt is, Dante kilépett a kiképzőközpontból. Bólintott a bejáratban álló két őrnek, akiknek feladata az illetéktelen belépések megakadályozása volt. Tiszteletteljesen viszonzták a biccentését.

Dante keresztülsetált a precízen karbantartott pázsiton, és a domboldalon felfelé menet a kúria felé vette az irányt. Igazi fürmedvényként ült a buja, zöld domb tetején, de Dante imádta. Még az ükapja építette, aki üveggel kereskedett. A közösség nagyrabecsült tagja volt ugyan, de magának való figura. Ezért is vette meg az egész dombot, nem messze a várostól, hogy a családjával itt élhessenek. Az évek múlásával sorban húzták fel az épületeket a birtokon. Dante szerette a kúria történelmét, és sokra tartotta a szeretetet is, amivel épült. De azt kívánta, bárcsak a most benne lakó viperák nagy része lezuhanna erről az átkozott dombról!

Miközben sétált, az őrzőket teljesítő férfiak tiszteletteljesen üdvözltek, annak rendje és módja szerint. Ő volt a legidősebb fia Lorenzo „Véreb” Maroninak, az unokája Antonio „Jégszív” Maroninak, a Tenebrae Outfit alapítójának, az alvilág egyik leghírhedtebb vezérének. Dante volt a birodalom örököse. Elvárták tőle, hogy továbbvigye az örökséget, és ő ezt szívből gyűlölte.

Sokkal inkább ütött az anyjára. Nehezere esett megérteni, hogyan köthet ki egy hozzá hasonló nő egy olyan férfi mellett, mint az apja. Azt sem tudta, hogyan találkoztak a szülei, mert az anyja sosem beszélt róla, pedig Dante minden apró részletre emlékezett vele kapcsolatban.

„Te vagy az én legértékesebb alkotásom, kicsikém, a pokol tüzéből, az én Dantém.”

Így nevezte az anyja. A védelmezője a pokolban, amit igyekezett túlélni. Dante volt az, aki képes volt végigjárni a poklot és kijutni

onnan. Nem véletlenül kapta ezt a nevet. A költő után nevezték el, aki végigjárta a Pokol hét körét, és kijutott. Dante szerencsésnek érezte volna magát, ha csak az elsőt túléli.

Az édesanyja festő volt. Vadóc, göndör barna hajához szomorú barna tekintet és lágy mosoly párosult. Az arcát mindig festékkoltok pettyezték, ajkán rímekben csüngtek a szavak. Dante emlékeiben folyton szavalgatott vagy dudorászott, miközben ő az agyaggal játszott, a kisöccse pedig azt tette, amit a totyogós babák szoktak. Az édesanyja táplálta a Dantéban rejlő művészt. Alkalomadtán segített neki, vezette a kezét, ahogy a puha agyagot formázta.

Dante anyja a kúria legfelső szintjén választott magának szobát. Mindig azt mondta, hogy onnan nyílik a legszebb kilátás a napnyugtára. Gyerekként Dante imádta az anyjával töltött órákat. Agyagból készített neki apró szobrokat, míg az édesanyja a festményeivel babrált.

És Dante később ugyanebben a szobában talált rá felmetszett csuklóval egy vértócsa közepén. A vászon feldőlt, és mint egy utolsó mesterművet, átitatta a vér.

Most elhessegetve ezt a gondolatot, felment a kúria hátuljához vezető alacsony lépcsőn, majd a tóra néző oldalhoz lépett, és elővette a zsebéből az addigra bíborvörösre színeződött zsebkendőt. Ameddig a szem ellátott, mindent fák borítottak, csak itt-ott bukkant fel egy-egy épület elmosódott alakja. Egek, mennyire imádta ezt a kurva dombot, még ha a rajta élők felét a pokolba kívánta is!

Arcizmait mozgatva felmérte a sérülése súlyosságát. A kis szarkupac jól elkapta! Fájt ugyan, de túl fogja élni.

Oldalról valami nekivágódott, pont ott találta el, ahol Tristan is belékönyökölt. Fogcsikorgatva a fenekére huppant lányra nézett.

– Figyelj, hová lépsz, apróság! – mondta neki, ugyanazt a nevet használva, ahogy az öccsét is hívta. Épp kurvára szüksége volt egy cigire. Nem volt láncdohányos, de időnként jólesett elpöfékelnie egy

szálat. Elővett egyet a zsebéből, a fém öngyújtójával meggyújtotta, és nagyot szívott bele. A füst átjárta a tüdejét, és egy pillanatra elfeledtetett vele minden más érzést. Csak addig tartott, amíg meg nem hallotta a lányos köhécselést maga mellől.

Egy kacajjal alaposan végigmérte a kislányt, aki addigra már felállt. Egyszerű, kék ruhát viselt, fekete haját copfba fogta, és rámeresztette nagy, zöld szemét. Dante látta már ezt a szempárt korábban.

– Mi dolgod van erre felé? – kérdezte tőle. Slukkolt a cigarettából, miközben figyelte, ahogy a kislány aranyosan elfintorodik.

– Bujkálók a barátom elől – felelte ő, és a tekintete a földre siklott.
– De most már ideje mennem. Szia!

Dante a hirtelen változástól meglepetten földre dobta a cigijét.

– Állj, állj, állj! Várj csak, apróság!

A lány olyan sebesen pördült meg, hogy a copfjával megcsapta Dante mellkasát. A szemében nagyobb tűz lobbant, mint amit a termete sejtetni engedett.

– Ne hívj így!

Dante szórakozottan fejet hajtott, ahogy egy nemesasszonynak tenné.

– Bocsásson meg, királynőm! – Ez már láthatóan tetszett a kislánynak. – Hány éves vagy? – kíváncsiskodott Dante, és próbált rájönni, honnan ismeri.

– És te hány éves vagy? – kérdezett vissza a kislány.

– Tizenhat – vigyorgott Dante.

– Én tizenegy – érkezett a büszke válasz. – Múlt hónapban volt a születésnapom. Mondtam anyunak, hogy vigyen neked a szülinapi tortából.

Dante azonnal rájött, kivel áll szemben; a házvezetőnőjük lánya volt az. Egyforma zöld szemük volt. Dante nem tudta a bejárónő nevét, de a sütis cég nyomán elkezdte Zíanak hívni, miután folyton

házi készítésű süteményeket kapott tőle. Noha nem beszélt sokat Zia-ával, élt-halt azokért az édességekért. Az ő édesanyja nem igazán süttött, ezért nagyra becsülte Zia süteményeit. Minden alkalommal alig várta, hogy ehessen belőlük. Zia nagyon kedves asszony volt, Dante csípte.

Zia lánya azonban igencsak távolra merészkedett a személyzet szállításától. Óriási bajba keveredett volna, ha Dante apja, vagy ami még rosszabb, a nagybátyja látja meg itt.

– Menned kellene – bökött Dante az állával arra, amerről a kislány érkezett. Nem akarta, hogy ő vagy Zia bárki célpontjává váljon a kúriában.

A kislány pislantott egyet, majd szinte félénken rámosolygott.

– Nagyon szép a szemed – mondta. Még mielőtt Dante válaszolhatott volna, a kislány megfordult és leszaladt a dombról a személyzeti lakrészek irányába.

„Kivételesen gyönyörű szemed van, Dante. Vigyázz vele!”

Dantében felrémlettek az anyja szavai. Ő volt az egyetlen ember, aki ezt megelőzően valaha a szemét dicsérte. Elöntötte az anyja gyönyörű, de szomorú, barna szemének emléke. A hajába túrt, felvette a földről a félig elszívott cigit, a szájához emelte, és újra meggyújtotta. A levegővétel pokolian fájta a törött orrán át, de ő üdvözölte ezt a fájdalmat. Lenézett a tóra, a partján álló kis kunyhó felé.

Sosem hitte, hogy él még valaki ezen a földön, aki nála jobban gyűlöli az apját, de aztán megjelent Tristan. Noha még csak tizen-négy éves volt, tudta, hogy a fiatal fiú egy nap képes lenne lelőni a vénembert, Dante pedig boldogan adná át neki a pisztolyt. Csak ki kell várnia a megfelelő időt, amíg a fiú felkészül, amíg a világ felkészül.

– Holnap be kell menned a városba.

Emlegetett számár.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Dante nem is figyelt rá.

Az apja a semmiből termett előtte, a hangját átjárta a nyugtalanság.

– Mit jelentsen ez a vér? Valaki megütött?

Dante nem fordult az apja felé, hiába mennydörögte az utolsó szavait. Elkezdődött a hatalmi játszma. Az apja képes volt a mellkasát düllesztve fitogtatni az erejét, csak hogy mindenkit emlékeztessen, hátha elfelejtenék, kié itt a hatalom. Ilyenkor mindenki behúzott farokkal kullogott vissza a saját bázisára, mert tartott Lorenzo Maronitól.

Dante a földre pöccintette a hamut, és némán folytatta a cigizést.

– Ne merészelj semmibe venni, fiú! Valaki megütött?

– Semmiség – szögezte le Dante, de hasztalanul. Az apja mintha meg se hallotta volna. A jobbkeze, Al után kiáltott, és megparancsolta, hogy hívják össze a birtok összes lakóját.

Dante fogcsikorgatva nézte a gyönyörű naplementét. Minden múló perccel egyre többen gyűltek össze, némaságukat áthatotta a félelem. Ezt használta az apja az uralkodáshoz. És csak úgy lehetett felbőszíteni, ha nem reagáltak rá.

Dante a földre dobta a csikket, eltaposta, majd végignézett a tömegen. Kiszúrta Ziát, amint a lányát szorosan öleli. A fiatal, zöld szemű lányt, aki épp az imént dicsérte meg a szemét. A lány nem Dante apját, hanem Dantét figyelte. Ő halványan rákacsintott, és nézte, ahogy a kislány zavarában elfordul. Ettől nevetethetnékje támadt a felfordulás közepén. Végignézett az összegyűlteken, és meglátta a túlvégen ácsorgó Tristant, aki kifejezéstelen arccal kicsit mindenkitől távolabb húzódott. Ha azt hitte, hogy Dante felnyomja őt, nagyon tévedett.

– Ki ütötte meg a fiamat? – kérdezte az apja ordítva. A drámai hatás kedvéért szünetet tartott, és a tömeget pásztázta. Miután nem érkezett válasz, és látszólag senki sem rémült halálra, folytatta a